

— Мисля за тебе, отговори болниятъ. Сравнявамъ живота ти, Силвия, на тази малка и пуста станция съ она, що си ти живѣла въ богатия си бащинъ домъ до нашето оженване. Мисля, що значи върностъ и любовъ на единъ човѣкъ къмъ другъ.

Младата невѣста засмѣно сложи ржката си върху челото на болника.

Силвия чете на болника.

— Ти може да мислишъ, че не съмъ доволна! Наопаки, азъ съмъ щастлива, Бенчо! — прошепна тя и веднага прибави: ст . . . не говори за нищо: докторътъ ти е забранилъ да се вълнувашъ. Само това сега ще ти кажа, Бенчо: баща ми ще ни се отсърди, той е добъръ, непрѣмънно ще ни прости. Седа и си мисля, колко ме обича татко! Щомъ му